

Od této doby se naši smadní Barbara a Karavcové snaží buďit nějaké ty již všechny problémy své mezi svádějí, jakoby zde byli na věky a vždy tak nic už nikdy nemohlo jejich pesimismus dít.

Na rozdíl od brněnské Achilla však nemají jen jeden paty, jsou však skoro sama pata, a některá z nich o tom k. r. 20. července 1971 opět psal, že publikum je dostatečně "vybrané".

Teleskopem si třeba "děláckého-rolnického" premiéra Andreje Indra se nějaká komunistická aktivita v Ústřevě 17. června tr.: "Tož se už nemáme co mu vymalovat... Jec vy budeme skládat stromě a lidu této země děty a toho, jak si počítá."

A HRDÝ BUŮ,

ŽES VYTRVAL,

ŽES NEPOSKVRNIL ŮSTA ANI HRUŠ

FALEŠNOU ŘEČÍ.

S. K. Neumann

Na jinou stránku této věci upozornilo a podporovalo prostě nějaký k. r. června tr. v článku "Někde byla chyba". Lidé bezdu, organizovanou agrární organizací KČM spolu s KSM a MČV v obci Lymkov. Svědčíme při této věci starší. Když navrhli, měli přijít na Indru ti starší. Ale co se nestalo? "...nikdo z mladých nevedl ruku, neprohlásil... A s přibývající věkem jsem zájem o slova mladých ztratil. Pokud existují některé z mladých v ústřevě byly nedostupné. Šel jsem se nacházet... I asi k nim nedovedeš být starší. Někde je chyba. Kde?" - k. r. **F A K T A**sky.

PŘIPOMÍNKY

U D Á L O S T I

Je na místě otázka: kolik opravdu starší nebo jiného? Kde je od starší, ale od všech? Kolik jsou starší? **PŘIPOMÍNKY** psali, že když má být upřímně, se vždy sympatizovat s tímto režimem, s komunisty, s útlakem národní kultury, s útlakem přírodních **U D Á L O S T I** v ústřevě a v okolí. "konkordance", jsou všechny ve Vertelíkovi k. r. mladší. Na své vedové poselství ČV se nacházelo v F i n s c i p i s t e r s k e m předání ČV k. r. a bez zaluby poselství i několik dalších členů ČV. Tato "neobřadilost" potrestali varovně tím, že zbavili dva členy ČV členství v tomto orgánu a další výlučně zavali k "pohovoru". Když se ale v těchto případech má postupovat stejně s všemi členy, kolik by asi bylo v ústřevě členů ČV do příštího června?

Kde se má každý z ne všichni je ochoten spíše být aspoň část vyvážení pro samotný počet lidí k režimu a jeho organizacím k jako Indru, tj. ve špatném stylu politické práce. Mnohem pohodlnější je svádět se na něho jako **Politický měsíčník** koncem ústřevě.

Vydavatelská samoslužba v nákladu, který určují sami čtenáři podle toho, kolikrát tento měsíčník sami rozanoží. Pamatujte, že fakta zůstávají fakta a v historii platí i po letech, byť se k nim přijalo třeba šestero unesení a jakékoli "poučení".

"tvorba" pro diktaturu k. r. k. r. je však velmi závažná v případě komunistů a útlak, vydávané v ústřevě, je to i přesto, že to krátké poručuje mezidobrou povaze a respektování autorových práv.

Naším si ostatně přívrat mezidobrou otázkou, KČP. poslední zasedání Mezidobrou organizace práce v Žanově, které se konalo i se účastí mnoha ministrů z řady naší vlády ČSR přijalo rezoluci, která konstatuje porušování pracovních konvencí v Československu, kde jsou lidé vyhazováni z míst pro své názory, ač to zakazuje, kterou ČSR ratifikovala, výslovně odmítá.

Od jisté doby se naši dnešní Háchové a Moravcové snaží budit dojem, jako by již všechny problémy své moci zvládli, jakoby zde byli na věky a jakoby nikdo už nikdy nemohl jejich pozice ohrozit.

Na rozdíl od bájeslavného Achilla však nemají jen jednu patu; jsou naopak skoro samá pata, a někteří z nich o tom i rádi sem tam mluví, aspoň když si myslí, že publikum je dostatečně "vybrané".

Poslechněme si třeba "dělnicko-rolnického" premiéra Aloise Indru na krajském komunistickém aktivu v Ostravě 17. června tr.: "Teď se už nemáme na koho vymalovat... Jen my budeme skládat straně a lidu této země účty z toho, jak si počínáme." Hlavní slabinu práce strany vidí nyní Indra "v pasivitě části členů strany". Říká: "Zase se začíná tato nepěkná choroba pasivity rozrůstat". Rozrůstá se prý dokonce v takových rozměrech, že někteří delegáti 14/B sjezdu podle Indry "přicházejí se zjednodušenými recepty zbavit se pasivity a vyloučit je ze strany". Indra se však zřejmě další čistky už bojí a varuje před dalším vylučováním, které prý prosazují hlavně nejstarší členové strany /z těch, kteří v KSČ zbyli/. A co Indra doporučuje místo další čistky? Inu - "nápravu stylu stranické práce". To má ovšem malý háček: Nepřišlo nás snad před "nápravou stylu práce" tak říkajíc zachránit oněch tři čtvrti milionu spojenců?

Na jinou stránku téže věci upozornilo s pozoruhodnou prostomyslností RP 22. června tr. v článku "Někde byla chyba". Líčí besedu, zorganizovanou vesnickou organizací KSČ spolu s SSM a MNV v obci Tynáskov. Nejdříve prý mluvili starší. Když se vymluvili, měli přijít na řadu ti mladí. Ale co se nestalo: "...nikdo z mladých nezvedl ruku, neproaluvil... A s přibývajícím večerním časem zájem o slova mladých zkomíral. Pokusy dostat některé z mladých do diskuse byly neúspěšné. Schůze se rozcáhla... X Asi k nim nedovedeme najít cestu. Někde je chyba. Kde?" - končí autor poznámky.

Je na místě otázka: cožpak opravdu čekají něco jiného? Nejen od mladých, ale od všech? Cožpak jsou skutečně tak naivní, aby předpokládali, že někdo má být upřímně, se srdce sympatizovat s tímto režimem, s okupací, s útlakem národní kultury, útlakem přirozeného lidského projevu?

Potíže s mladými, jak přiznalo RP v poznámce "Nezdvořilost", jsou dokonce ve Varholíkově ÚV SS-mládeže. Na psojezdové zasedání ÚV se nadostavilo t ř i n é c t p l a c e n ý c h předsedů OV SSM a bez omluvy absentovalo i několik dalších členů ÚV. Tuto "nezdvořilost" potrestali varholíkové tím, že zbavili dva členy ÚV členství v tomto orgánu a další výmluvně pozvali k "pohoveru". Kdyby se ale v těchto případech mělo postupovat stejně na všech úrovních, kolik by asi zbylo v SS-mládeži členstva do příštího sjezdu?

Zdaleka ne každý a ne vždycky je ochoten spatřovat aspoň část vysvětlení pro odmítavý postoj lidí k režimu a jeho ersatz-organizacím k jako Indra, tj. ve špatném stylu politické práce. Mnohem pohodlnější je svědět to na někoho jiného. A tím "někým jiným" je ovšem - anonymní KSKKšů prevíce. Touto vyšlapanou cestičkou se vydal i M. Fábora, kdysi spisovatel, nyní jeden z hlavních vymetačů na Barrandově. V RP dokonce vyzýval k boji s "podzemní sítí pravice". Konspiračním myšlením těžce zatížení mocipáni předpokládají u odpáře stejné metody, jaké jsou jim vlastní, a nedokážou pochopit, že nynější odpor a nescouha jsou naprosto spontánní a přirozené, že jež nikdo nemusí organizovat a živit. Z této chorobné úvahy se plodí i hlavní metody politického postupu režimu: hrubý nátlak administrativní a policejní, spolu s nevybíravým postihem existenčním a hmotným. Umělci mají být např. nuceni k "tvorbě" pro diktaturu tím, že se jim zkrátka zabráni v příjmu honorářů za díla, vydávaná v zahraničí, ať to i přesto, že to hrubě porušuje mezinárodní konvence o respektování autorských práv.

Režim si ostatně přivyká mezinárodním ostudám. Např. poslední zasedání Mezinárodní organizace práce v Ženevě, které se konalo i za účasti mnoha ministrů z řady zemí včetně ČSSR přijalo rezoluci, která konstatuje porušování pracovních konvencí v Československu, kde jsou lidé vyhazováni z míst pro své názory, ač to smičouva, kterou ČSSR ratifikovala, výslovně odmítá.

Zdá se, že součástí politiky permanentního utahování šroubu mají být v plném rozsahu i připravované listopadové volby. Co na nich mocipány nejvíce neurotizuje, je možnost "intrik pravice". K problematice těchto voleb se vrátíme v příštím čísle, ale některé okolnosti lze připomenout už teď. Volební zákon opakuje autokratická ustanovení z r. 1964 a odvrací se od zásad, přijatých ve volebním zákoně z roku 1967 /1/. Pozdní termín voleb byl určen především z obav před nízkou účastí. Proto také konec listopadu, kdy už je dost nezvyklé zmizet třeba na chatu nebo na výlet. Navíc poprvé v dějinách naší země se nebude volit v neděli. Volby začnou v pátek 26. listopadu a mají pokračovat v sobotu. Hlavně proto, aby se začne opět vytáhnout "agitační dvojice" KSČ mohly obejít liknavé obyvatelstvo a nutit je k účasti. Přesto Jakeš v Gottwaldově upozorňoval na to, že "nepůjde o to, aby bylo za každou cenu dosaženo 99%ní účasti na volbách. Bylo by marksistické to nelogické, protože zde působily síly s kontrarevolučními názory, které mezi námi ještě žijí a ty se jistě projeví." Na někoho se musí případné nezdary předem svést, není-liž pravda?

Další "ranou pravici" je vývoj ve školství, odkud sice vypadl neposlušný Hrbek, ale poslušný Havlín pokračuje v jeho díle. Na různých typech škol byly z nečetných kolaborantů zřízeny zvláštní komise, které v potu tváře přezřeliny cenzurují dosavadní učebnice. Tu navrhuji případné vyřazení, tu vystříhnutí celých stránek, jinde se spokojují jen křehkým pouhým tlustým černým škrtem přes několik řádek či odstavců - třeba jen proto, že autor matematických příkladů nebyl před dvěma a třemi lety pro nynější režim dost "košer", nebo dosti "neomylný". Tedy postupuje se přesně tak, jako v letech 1939/40 za protektorátu. Bezpochyby se na tom podílejí v ancha případech i stejné kádry...

Jeden z důvodů, proč se "konzolidace" stává permanentním programem tohoto režimu, prozrazují podrobnější údaje o pohybu členstva v KSČ, jak s nimi byli seznámeni delegáti 14/B sjezdu. I když nelze počítat s tím, že i tyto údaje by byly skutečně pevné, přesto stojí za to. Přitom manipulátoři z aparátu ÚV KSČ nevyšli z čísel roku 1968, ale z čísel roku 1966, prostě proto, že to je pro ně příznivější.

	Počet členů KSČ			Organizace přímo řízené ÚV KSČ
	ČSSR	ČSR	SSR	
K 1.1. 1966	1,698.002	1,315.907	305.907	76.794
K 1. 1. 1971	1,194.191	882.655	254.357	57.179

Většina vyloučených /skoro 9/10/ je tedy podle těchto přičísaných údajů z českých zemí, kde byla vyhozena téměř třetina členstva. Na Slovensku "jenom" asi jedna šestina.

Nejzajímavější je údaj, který ukazuje pohyb členstva podle délky členství. Nejvíce byla postižena kategorie členů, kteří vstoupili do strany před rokem 1945. Čistka jich eliminovala plnou polovinu /z 20.000 jich zbylo 10.000/. Druhou nejvíce postiženou kategorií tvoří členové, kteří do KSČ vstoupili v letech 1945-1948. Z 1,020.000 těchto členů k 1.1. 1966 jich v lednu 1971 zbylo podle sjezdové informace jen 570.000. což znamená, že skoro polovina, tj. 450.000, bylo vyloučeno nebo odešlo. Nejméně postižené jsou kategorie členů, kteří do KSČ vstupovali už v době, kdy to byla strana vládnoucí a kdy se legitimace stala pracovní knížkou. A takový je konec obrazu této strany dnes. Je to jakási zájmová organizace pro obranu zájmů těch, kteří z toho režimu bezprostředně tyjí. Žádný ideový plán, žádná hoření pro vznešené cíle komunismu.

Čísla o sociálním složení strany jsou na první pohled zfalšovaná. Uvádí se např., že ve straně zůstává 26 procent dělníků /kde jsou?/ a do inteligence se zřejmě počítá celý aparát automaticky /30,5 procenta, bez důchodců dokonce 40%/. Že humanitní inteligence skoro beze zbytku ze strany odešla, se neregistruje. Podíl dělníků však podle jiného údaje celkově klesl například v lehkém průmyslu o celou polovinu.

A v "bývalých komunistech" vidí režim pro sebe největší hrozbu. Proto také bylo sestaveno několik z vybraných skupin STB, které dostaly k dispozici prověřkové protokoly a začínají "mapovat": stovky lidí jsou volány k tzv. informativním pohovorům. Chtějí zastrážit, zkomit, nebo co? Nejspíše chtějí - do nekonečna "konzolidovat"...

Hlavní mezinárodně-politickou událostí uplynulých týdnů je kromě významných nezdárů sovětské zahraniční politiky v Africe a na Blízkém Východě /Sudan, Egypt, Jordánsko/ pozvání prezidenta Nixona do Čínské lidové republiky.

Zdá se, že důležitou roli při uhlazování povrchu pro tento vývoj sehrála cesta rumunské delegace, vedené Ceauscescem, počátkem června do Číny. Tato cesta byla ovšem velmi důležitá i sama o sobě, protože potvrdila jak významný prostor pro uplatňování státní suverenity si Rumunsko - přes své nehostinné zeměpisné postavení - i nadále udržuje. Výmluvně o tom svědčí společné komuniké, přijaté na závěr čínsko-rumunských rozhovorů. Po- věšme si dobře toho, co toto komuniké akcentuje:

"Čínská strana srdečně ocenila revolučního bojového ducha rumunského lidu. Pracovitý a odvážný rumunský národ pod vedením KS Rumunsko v čele se s. Ceausceskem rozhodně odrazil imperialistický nátlak /!/, a tak dosáhl významného vítězství v boji na obranu národní suverenity a nezávislosti země. Rumunský lid provedl důsledně nezávislou samostatnou politiku využívání vlastních sil a zdrojů své země... Obě strany jsou toho názoru, že vztahy mezi státy, bez ohledu na jejich společenské zřízení, bez ohledu na to, zda jsou velkým či malým /!/, se musí zakládat na vzájemném respektování zásad suverenity, nezávislosti, územní nedoktnutelnosti, neútočení, nevmešování do vnitřních záležitostí druhých, vzájemných výhod a mírového soužití."

Když se Ceauscescu vracel z Pekingu přes Moskvu domů, nečekal na něj na letišti ani Brežněv, ani Podgorný, ~~smazávkam~~ jak by předpisoval protokol. Dostavil se pouze Kosygin, chladný a rezervovaný, a druhořadá suita. A nebyly ani žádné obvyklé "pusinky", kterými se nešetří pro jiné východoevropské satrapy.

A nebylo divu. Kremel ví velmi dobře, co znamená a co bude znamenat Čína a Komunistická strana Číny v dalším vývoji vztahů unitář tzv. světových revolučních sil včetně satelitních států východní Evropy. Je jasné, že Číňané, ať již z důvodů třeba jen taktických, budou především usilovat o zlomení ideové ~~smazávkam~~ hegemonie i materiálního monopolu Moskvy. To povede k rotaci samostatnosti především řady západních komunistických stran, jak je toho např. důkazem vzrůstající suverenity španělských komunistů. Čína bude přímo i nepřímo nutit Moskvu i k tomu, aby hledala ~~smazávkam~~ subtilnější metody nadvlády nad svými satelity, bude urychlovat vnitřní vývoj v SSSR a nutit k úvahám nad revizí mnoha strategických koncepcí. Bude - přirozeně, přímo i nepřímo povzbuzovat k hledání dlouhodobého a stabilního řešení situace ve Střední Evropě.

Součástí čínskému nástupu je vyřešení jejího mezinárodního postavení, a to lze učinit jedině dosažením určité shody s USA. Zdá se, že na obou stranách pro to uzrává situace, a Ceauscescu zřejmě v Pekingu sjednal návštěvu Nixonova hlavního zahraničního politického poradce profesora Henry Kissingera. Ani tím se ovšem Brežněvovi nijak nezavděčil.

Kissinger, který navázal na první "ping-pongové" ohledávání, strávil v Pekingu jenom dva dny, ačkoli otázky, o nichž jednal, jsou velmi složité. Jestliže mu ke sjednání prezidentovy cesty do Pekingu stačilo 49 hodin, z čehož přímé rozhovory s Čou En-lajem a Maocetungem zabraly jen asi 10 hodin, svědčí to o realnosti očekávání, že určité omezené dohody mezi USA a Čínou jsou nasnadě.

Nejde přitom o žádné "čínsko-americké spiknutí proti SSSR", jak se pokoušejí Kremlu malovat čerta na zeď. Čína se v ničem nevzdává svých základních pohledů na svět. Otevírá si prostě cestu tam, odkud byla vyhnána po své revoluci, a hledá důstojné možnosti pro uplatnění svého vlivu na svět. My v Československu ~~smazávkam~~ musíme vítat především jako faktor, který dlouhodobě prospěje konečnému řešení naší vlastní národní situaci.

PROCES S ALOISEM POLEDNÁKEM

V novinách byl tento proces, zahájený s vyloučením veřejnosti 5. července označen jako proces se Steinem a spol. Dostupná fakta však dokazují, že šlo o proces, jímž se mělo po generálu Pechlíkovi vyzkoušet, jestli projde odsouzení politického činitele z roku 1968, sniž to vyvolalo pobouření světové veřejnosti i významné části mezinárodního komunistického hnutí. Proto byl proces naroubován na špionáž (ať už domnělou či skutečnou) Steina a jeho družky, proto dostal Polednák místo svého obhájce, ~~xxxxxxx~~ obhájce ex offio, proto byl proces neveřejný a pr oto i Jiří Nečko v komentáři, jenž reaguje na "halasný pokřik" západního tisku a rozhlasu, kromě d. H. Steina ani jiný obžalovaný vůbec neuvádí, ba neuvádí ani žádný konkrétní čin, jehož se údajně dopustili.

Alois Polednák, ředitel Čs. filmu z doby jeho největšího rozkvětu, předseda kulturního výboru parlamentu, který de facto řídil Národní shromáždění ve dnech, kdy byl Šarkevník odvezen do SSSR, člen předsednictva NS, musel být přece potrestán, protože parlament, náš nejvyšší zastupitelský orgán, v srpnu potvrdil - co ostatně potvrdili i jiní - že vstup vojsk vojsk pěti není žádnou pomocí, ale surovou okupací, dokonce s desítkami nevinně usmrcených. Alois Polednák také patří k malé skupině čestných a hrdinných poslanců, která odmítla v říjnu 1968 schválit smlouvu o "dočasném" pobytu sovětských vojsk na našem území. Je dobře, že tato justiční pomsta neunikla pozornosti světové veřejnosti. Znamená to končí dalšími připravovanými procesy.

OPRAVA

V informaci o ostravském soudním přelíčení s profesorem Kubou v minulém čísle měsíčníku jsme se dopustili nepřesnosti. Krajským prokurátorem, který podal žalobu a uvalil vazbu a také zastupoval obžalobu, nebyl dr. Oldřich Hlaváček, ale JUDr. Jaroslav Voda. Profil tohoto soudního prokurátora dokresluje kuriózní příhoda, k níž došlo v soudní síni: o přestávce vyběhl najednou dr. Voda fotoaparát a vyfotografoval si skupinu nejblíže příbuzných a známých prof. Kubu, kteří se procesu účastnili jako diváci. Jde tu prý o dokumentární snímek těch, kdo jsou v soudní síni, protože buržoazní novináři prý často komentují čs. procesy a při tom se jich vůbec nezúčastní. Předseda soudu na protest proti estebackým manévram prokurátora Vody reagoval provně pozoruhodně: Právil, že proces je veřejný!!/, že Voda tedy může fotografovat co chce v síni a že příbuzní obžalovaného mohli udělat totéž: přinést si třeba televizní kameru. Stovky občanů, kteří se marně pokoušeli získat vstup na podobné "veřejné" procesy, třeba s V. Skutinou, skupinou Ing. Uhla, s gen. Pechlíkem atd. vědí dobře, co si o této záležitosti mají myslet. A to při tom žádného ani nespěšně žádat povolení, aby směl v soudní síni fotografovat. Propříště tedy: na procesy s fotoaparátem a posluchači televize by měli žádat, aby např. odvolací řízení s Kubou bylo zařazeno do Ostravských vteřin. Republika by aspoň na vlastní oči viděla, jak s e dodržuje zákonost.

Vladimír Skutina znovu před soudem.

Před okresním soudem v Hradci Králové byl znovu se uzen televizní komentátor Skutina, tentokrát za výroky, jichž se "dopustil" na besedách s diváky v Havlíčkově Brodě a v řadě dalších míst. O procesu byla ostatně stejně jako v případě Steina a spol., krátká zmínka v novinách. Ke 24. měsíci za nepublikovaný ~~řádek, který by měl být zrušen~~ státě, dostal Skutina nyní dalších 26 měsíců za besedy a další nepublikovaný článek, který byl zabaven v týdeníku zítřek. Je to fejeton o hokejové demonstraci na Václavském náměstí v březnu 1969 a prokurátora zvláště rozvádělo, jak odpověděl fanouškovi, který se ptá: Co na to říkáte pane Skutino? Skutina: "Jako začátek normalizace to beru". Před soudce byl Skutina předveden s pouty na ruku /!/ a v rozsudku bylo uloženo nepracovat 3 roky po odpykání trestu ve sdělovacích prostředcích. Za sedm let se tedy bude moci Skutina znovu přihlásit o místo v televizi.

Ale co ty stovky lidí vyhozených ze sdělovacích prostředků bez soudního

rozsudku,
který stanoví dobu jejich absence? Asi je budou napřed všechny soudit.
PRAVNÍ PORADNA

V rámci různých akcí, jak zešklivět lidem republiku, odebírají také krajské správy pasy a viz cestovní pasy a přílohy. Postižení jsou především vyloučení nebo vyškrtnutí členové KSČ. Lidé z neznalosti pasy odevzdávají, sč zákon o cestovních dokladech č. 63 z roku 1965 je jasný :

Cestovní doklad může být odebrán občanům - a/ jejichž cesta by nebyla v souladu se státními zájmy, b/ proti nimž je vedeno trestní řízení, c/ kteří byli odsouzeni pro trestný čin, pokud se na ně nehledí, jakoby nebyli odsouzeni, nebo pokud jejich odsouzení nebylo zhlazeno.

Zdělnivě široká formulace bodu a/ mnohé lidi od protestu odrazuje. Vládní nařízení č. 114 z 8. října 1969, které upřesňuje, ve kterých případech může být vydání cestovního pasu odebráno, však rozvádí, že to může být v případě, je-li cesta do ciziny v rozporu s ochranou bezpečnosti státu, vnitřního pořádku, veřejného zdraví nebo morálky. Dále v případech, jde-li o návštěvu státu, s nímž ČSSR neudrhuje diplomatické styky /např. Izrael/, nebo jde-li o návštěvu čl. občana ČSSR, který se zdržuje v cizině bez povolení čl. úřadů, dále občana, který je stíhán pro neplnění vyživovací povinnosti nebo neplnění finančních závazků vůči státu nebo socialistické organizaci. Dále občana, jehož jednání nasvědčuje tomu, že hodlá zůstat v cizině, nebo není devizově kryt /s výjimkou cest za přímými příbuznými, sourozenci, manželi/.

Ani o tom, co je ve státním zájmu, tedy nemůže rozhodnout nějaký úředník nebo úřad beze všeho. Pokud se občan ohradí a poukáže na platné předpisy, je operace odebrání pasu složitá a vleklá.

Podle zákona č. 71 o správním řízení ze dne 29.6. 1967, ve všech případech, kde jde o práva občanů nebo jejich práva hájené zájmy, mohou orgány státní správy rozhodnout až na základě správního řízení. V tomto správním řízení mají všichni účastníci /tj. správce pasů a viz a držitel dokladu/ rovná procesní práva a povinnosti. Např. povinnost každý poučit občana na začátku řízení, aby pro neznalost právní normy neutrpěl újmu. Rozhodnutí musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastníci řízení se mohou dát zastupovat advokátem nebo jiným zástupcem, kterého si zvolí, a mají právo žádat sepsání protokolu, právo nahlížet do spisů a pořizovat si z nich výpisky.

§ 33 uvedeného zákona doslova praví: "1. Účastník řízení má právo navrhnout důkazy a jejich doplnění... 2. Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu a způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Teprve poté může být vydáno rozhodnutí, které obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Odvolá-li se občan proti rozhodnutí správního orgánu, /tj. proti odebrání pasu/, do 14 dnů, má však podané odvolání odkladný účinek. Nemusí ani potom ještě pas odevzdat.

Také proti rozhodnutí v odvolacím řízení je ještě možná obrana, podá-li se zase do 15 dnů rozklad /v tomto případě ministerstvu vnitra/. I rozklad má odkladný účinek. Nedodrží-li příslušný státní orgán /např. krajská správa pasů a viz/ tento zákonem stanovený postup, má občan právo podat na ni stížnost ke krajské prokuratuře /v Praze k městské prokuratuře/. Prokurátor v takovém případě zjistí porušení zákona a to je důvodem k jeho opatření.

Praktické zkušenosti ti ukazují, že ti, kteří takto postupovali, nemohli být pasy zbaveni.

Hudák, Kaska nebo Strougal často mluví o dodržování zákonnosti. Ať jí tedy jejich orgány dodržují. Pokud nejsou ochotny, je třeba, aby to na nich občane vymáhali. Nechce to nic víc než vytrvalost, trpělivost a aspoň zčástnou znalost zákonných ustanovení. Správní řád vyšel ve Sbírce zákonů a nařízení ČSSR, částka 27, 15. 7. 1967.

POLICEJNÍ TRADICE

Policejní opatření, která mají zabránit v jakékoli formě uctění obětí okupace z 21. srpna 1968, podobně jako výročí Jana Palacha - mají v této zemi svou tradici. Tak v jedné publikaci ještě z Rakouska-Uherska můžeme číst toto:

"Zejména ve dnech listopadových dochází na Bílou horu velké množství jinochů a studujících, aby jim ovšem policie věnuje náležitou pozornost. Policie netrpí, aby se ve výroční den bitvy bělohorské na kterémkoli místě bojiště kladly věnce..."

Dnes se ale někdo věnce klást m u s í:

V májových dnech volal sekretariát OV KSČ v Praze Smíchově vybraným závodům. Prikázal, že m u s í v delegaci přinést věnec k pomníku tankistů před smíchovskými kasárnami, a určil i minimální částku, za kterou se mají květiny koupit: na méně než 500 korun!

Nemáme nic proti sovětským tankistům, kteří položili životy i za naše o s v o b o z e n í, ale že by se jim měla věčnosť prokazovat podle kalkulačky na sekretariátě?

SAMO PŘEDSEDNICTVO ÚV KSČ

studovalo květnové číslo našeho měsíčníku, jak prozradil Oldřich Švestka na červnové poradě ideologických tajemníků. A, nedivme se, nenašli jsme ani předsednictvo, ani Svetsku.

Svestka varoval před podcenováním "vlivu pravice". Upozorňoval na to, že mezi tzv. pravičáky jsou prý lidé politicky zkušení, kteří znají zásady politického boje a vědí, kam zaměřit pozornost.

Za zvlášť rafinovaný označil Švestka úvodník o kadárizaci ČSSR. Svědčí prý o tom, že "protivník/teď tento skromný měsíčník/ dovede uvažovat perspektivně se schopností analýzy, lze za tím tušit Sikovu hlavu, nemůžeme je podcenovat ani odbyť lacinou propagandistickou frází."

Úvodník ale pro jistotu nedal přečíst ani ideologickým tajemníkům, snad z obavy, aby se jejich ideová pevnost vnitřně nepoškodila. Dostatečnou odolností zřejmě disponuje jenom předsednictvo a možná ještě sekretariát ÚV. A pokud jde o propagandistické fráze, o nichž se Švestka zmínil, není jasné, co tím měl vlastně na mysli. Snad ne bujaré úvodníky RP?

Svěcení chrámu v Senetářově

Senetářov, obec v Moravském krasu, si po roce 1968 postavila nový kostel. Budova byla v rekordním čase dokončena a v neděli 11. července měl být chrám brněnským biskupem vysvěcen. Z celé jižní Moravy se tam chystaly zájezdy a byly objednány zvláštní autobusy.

To však zneklidnilo bdělé strážce nad konzolidací. Na zákrok příslušných míst onenocněl biskup, ČSAD najednou neměla dost autobusů a v týden před 11. července na všech kostelích široce daleko vyvěsili oznámení, že svěcení se odkládá.

Tichá pošta však sdělovala, že svítit se přece jen bude. Předseda MNV v Senetářově, prověřený člen KSČ, prohlásil, že odstoupí, jestliže jim KV KSČ v Brně svěcení nepovolí. A tak se nakonec světilo. Jenom věřící to měli těžké, když se tam chtěli dostat. Autobusy nebyly; ti, kdož jeli osobními auty, neměli v obci kde zaparkovat, proto SNB připravené parkoviště na poslední chvíli zrušila. Na silnicích ve doucích k obci hlídaly VB posílaly vozy do odlehlých silnic co nejdál od obce, prováděly "technické kontroly" a snažily se lidem cestu co nejvíce znechutit. Přesto se však několik tisíc lidí do Senetářova přece jen dostalo. A všichni dohromady měli další možnost se přesvědčit, jak to je nyní vlastně se svobodou náboženského vyznání.

Viktor Pavlenda, v letech 1968/69 člen předsednictva a tajemník ÚV KSS, naposledy čs. velvyslanec ve Stockholmu, byl odvolán domů a v červnu se vrátil do Bratislavy. Odvolání následovalo poté, co okresní konference KSS, inspirovaná Bilákem a Janíkem, přijímaly rezoluce, žádající nejen Pavlendovo odvolání, ale i vyšetření, kdo ho tam vlastně poslal a kdo ho tam drží. Po Ladu Holdešovi, který musel odejít z funkce čs. velvyslance na Kubě, je to už druhý člověk, kterého Husák nejdříve odklidil do diplomatické služby, aby ho nyní zase pod tlakem svých nových "kamarádů" v předsednictvu odklidil z diplomacie.

x x x

Ing. Karel Boček, do r. 1969 generální ředitel čs. uranových dolů, byl zatčen v září 1970. Vinili ho ze sabotáže čs.-sovětské atomové spolupráce, protože na pokyn vlády dal vypracovat expertizu, která vyšetřovala příčiny zastávání rozvoje atomové energetiky v ČSSR. Expertiza doporučovala kupovat tzv. balené atomové elektrárny z Británie a náklady navrhovala hradit z části naší uranové těžby. Na sovětský nátlak byla expertiza zlikvidována a ing. Boček zatčen.

V průběhu vyšetřování byl několikrát konfrontován se sovětskými experty a k tomu účelu převážen z Ruzyně na Pankrác a zpět. Choval se vždy klidně a poslušně. Při poslední konfrontaci 7. července 1971 však využil krátké nestřežené chvíle na chodbě k tomu, aby odvážným a nevyjasněným způsobem z svým strážcům utekl.

Boček má své zkušenosti z partyzánského hnutí za druhé světové války a tak se mu to podařilo. Přesto, že hned vsápětí po něm bylo vyhlášeno celostátní pátrání, bylo dosud bezvýsledné. Karel Boček zná mnohá závažná státní tajemství nejen ČSSR, ale i SSSR.

Vyšetřování zatím stále jeden lidský život: vyšetřovaný ing. Urbaš-nec z atomového výzkumu v Řeži spáchal sebevraždu.

Prokurátor - fotoreportér...

Na soudním procesu s profesorem Kubou a v Ostravě zastupoval žalobu prokurátor JUDr. Jaroslav Voda. Nejen, že křákal si počínal řízně, ale osvědčil i jiné schopnosti.

V jistý okamžik vytáhl odkudsi fotoaparát a vyfotografoval si s velkou rutinou skupinu příbuzných a přátel obžalovaného, kteří stojících na chodbě /dovnitř většinou nesměli!/.

Když občané protestovali u předsedy soudu, dostalo se jim poučení, že soud je prý veřejný /!/ a Voda že tedy může fotografovat, co chce, i jako prokurátor.

Co tomu ale řekne, až se příště vytasí s fotoaparátem někdo jiný, a ne prokurátor?

TÉMĚŘ JAKO AMERICKÝ SENÁT

Složení ÚV KSSS, zvoleného na 24. sjezdu v dubnu tr., zastihuje pozornosti i v ČSSR, abychom věděli, co to vlastně znamená dělnická třída, dělnický stát a dělnická strana.

V tomto ÚV KSSS je 45 procent pracovníků stranického aparátu; 30 procent pracovníků vlád a svazů sovětů všesvazových i republikových; 6,2 procenta diplomatů; 8,5 procenta vojáků z povolání, hlavně generálů a maršálů; 3,3 procenta tzv. inteligence. A 2,8 procenta tzv. pracovníků, ale z nich tvoří většinu ředitelů továren nebo sovchozů nebo profesionální předsedové velkých kolchozů.

To je horší sociální složení než jaké má americký senát...

"Konzolidace" plicního sanatoria

Jeden z našich nejmodernějších ústavů svého druhu, sanatorium pro plicně choré v Kostelci nad Černými lesy, se ruší. 300 lůžek pro pacienty, dva skvěle vybavené operační sály, vlastní bytovky pro zaměstnance - to všechno se musí vyklidit.

Na jaře přišli do ústavu dva sovětské důstojníci, prohlédli si bez vědomí ředitels tví celý objekt od sklepů až po půdu a odešli. Za několik dní nato přilétl sovětský vrtulník a sanatorium si z několika stran ofotografoval. Výsledky bojového průzkumu se zřejmě okupačním orgánům zalíbily, protože začátkem června se vedení sanatoria dozvědělo, že objekt brzy převezme sovětská okupační armáda. Nemocní musí být, buď propuštěni, nebo u těžších případech se pro ně musí najít místo v jiných ústavech. Personál, který bydlí v ústavních bytech, se musí vystěhovat. Likvidace sanatoria prý má být dokončena do konce srpna.

Vzpomínáte na Husáka a jeho sliby, že po skončení konzolidace Rusové odejdou? Teď jsme skonzolidováni až na půdu, jsme opět spolehlivým oddílem Varšavské smlouvy a podobně, ale Rusové se pro jistotu zabydlují jako na věčnost. Na mnoha místech - v Mladé Boleslavi, v Děčíně, v Mimoní, v Šumperku a jinde zabírají tisíce bytů, rozšiřují vojenské prostory a zřizují ruské školy. A teď začali zabírat i zdravotnická zařízení, a začínají tím nejlepším. Nemluví to s námi d samo za sebe?

Třetí výročí okupace:

Kdo chce zdůraznit, že trvá na tom, abychom si zařídili život, jak nám se líbí, nebude v sobotu 21. srpna

- 1/ kupovat stranický tisk,
- 2/ ve městech navštívit hospod a kavárny.